

33. ÜNİTE İMAN

KAVRAM AÇIKLAMASI / Şükür: Kanaatsizliğin Panzehiri	65
ESMÂÜ'L-HÜSNÂ / el-Kahhâr, el-Vehhâb	67
DİLİMİZDEKİ DUALAR / "İnşallah"	70
BİLİM / Gökteki Görsel Şölen: Gökkuşağı	71
YILDIZ SAHABİLER / Enes bin Malik (r.a)	72

Şükür: Kanaatsizliğin Panzehiri

• Nur Kahraman

Güzel insanlar vardır hani evimize misafir olan... Koyu bir sohbet ardından kısa bir sessizlik, sonra "Allah çok şükür Ya Rabbi!" derler. Sahip olduklarının kıymetini bilenlerin her vesileyle gösterdikleri bir minnettarlıktır 'şükür'. İyiliği bilmek, iyiliği yapanı övmek, ona minnet duymaktır.

Dinimizde de; "Allah'tan gelen rızık ve nimetten dolayı minnettarlığımızı fiilen veya söz ile ifade etmek demektir. Allah'ın bir ismi de "eş-Şekûr" dur. eş-Şekûr, iyiliklere, fazlasıyla karşılık veren demektir. Yüce Allah, Kitabında; "Biz şükredenleri mükâfatlandıracağız" buyuruyor. (Al-İmran 3/145) Bu durumda, şükreden kişi, kendi kazancını arttırmaktadır.

Şükür, ruha huzur verirken şükürsüzlük insanı nankörlüğe götürür. Nankörlük, sadece kul ile Allah arasındaki ilişkiye zarar vermekle kalmaz, insanî ilişkileri de ze-

deler. Aile içinde veya arkadaşlar arasında yaptıklarımızın kadri kıymeti bilinmeyip vefasızlık ve nankörlük gösterildiğinde neler hissettiğimizi bir düşünelim! O zaman, bize sonsuz nimetler bağışlayan yaratana karşı vefamızın ve şükürümüzün önemini anlayabiliriz belki.

'Şükür' ile 'Hamd' benzer kavramlardır. Ancak aralarında ince bir fark vardır. Şükür, insanın kendisine iyilikte bulunana, o iyilikten dolayı teşekkürde bulunmasıdır. 'Hamd' ise, bir nimet versin veya vermesin, övülen kişinin her hâlükârda övülmesidir. Bundan dolayı 'hamd', sadece Allah'a yapılır. Şükür ise, hem Allah'a, hem de Allah'ın kullarına, yapmış oldukları iyilikler karşısında teşekkür etmektir.

Allah'a şükretmenin 3 yolu vardır. Bunlardan ilki, nimetin sahibinin Allah olduğunu bilmek, bunun aksini iddia etmemektir.

İkincisi, nimetin kıymetini bilmektir. Yani nimeti önemseyip sevinmektir. Üçüncüsü ise eylemdir. Şükür dil ile kalp ile veya beden ile göstermektir. Mesela aile Allah'ın bir ikramıdır, bunun şükürü onlara karşı sorumluluklarımızı yerine getirmektir. Eğitim, bize Allah'ın bir lütfudur, bunun şükürü kazandığımız bilgi ve becerileri insanların yararına kullanmaktır.

Peygamber efendimiz, Allah'a yapılan şükür ile insanların birbirlerine teşekkür etmesi arasında şöyle bir bağın olduğunu açıklamıştır: "Allah'a şükretmeyen, insanlara teşekkür etmez; insanlara teşekkür etmeyen Allah'a şükretmez" (Tirmizî, Birr, 35)

Şükür, olan ile yetinmeyi gerektirir. Gereksiz tüketime karşı çıkıp var olan ile yetinmeyi öğretir ve kişiyi mutlu eder. Bazen şükretmek için insanlar kendisine çok özel bir nimetin gelmesini ya da hayatındaki bir krizin çözülmesini beklerler. Hâlbuki hayatımızda şükredilmesi gereken ne kadar da çok nimetlere sahibiz.

Şükür, insanın kendi faydasıdır. Kur'an'da Hz. Süleyman'ın dilinden şöyle buyrulmaktadır: "Şükreden ancak kendi iyiliği için şükretmiş olur; nankörlük eden de bilsin ki rabbimin hiçbir

şeye ihtiyacı yoktur, O büyük kerem sahibidir." (Neml 27/40)

Şimdi konuya ilişkin yaptığımız bazı yanlışları hatırlayalım ve bunları düzeltelim;

Birini zor durumda gördüğümüzde, kendi halimize şükredip zor durumdaki o kişiye karşı duyarsız kalmak,

Şükretmeyi sadece maddi nimetler için yapmak, ahireti unutmak,

Nimetin ve ikramın Allah'tan geldiğini bildiğimiz halde, bunu davranışlarımıza yansıtılmamak,

Sadece istediklerimiz olduğu vakit şükredip, darlık ve sıkıntı anında şükürü unutmak,

Olduğumuz durumdan daha iyisine ulaşmak için çaba göstermemek,

Nimetlerinden dolayı Allah'a şükrederken, yardımlarından dolayı insanlara teşekkürü ihmal etmek,

Ettiğimiz şükürün aldığımız nefeslere yetmesi ve kadirşinas kullardan olabilmek duasıyla hoşça kalın!

el-Kahhâr / el-Vehhâb

●● Handan Yalvaç Arıcı

Hacı Bektaş Veli'nin bir sözü vardır; "Eğer bir insan hem çalışkan hem akıllı ise takdir et; çalışkan fakat akıllı değilse dikkat et, akıllı fakat tembel ise ikaz et, hem akılsız hem tembel ise onu terk et." Bu söz bize akli iyi kullanmanın ve çalışmanın önemini anlatmaktadır. Akli iyi kullanabilmek için ilmi donanıma, donanımlı olabilmek için çalışmaya, gayrete ihtiyaç vardır.

Bu yazımızda Rabbimizin "el-Kahhâr" ve "el-Vehhâb" isimlerini tanıyarak hem akli donanımızı arttırmaya hem de hayatımızda uygulamak için gayret etmeye ne dersiniz?

el-KAHHÂR: "el-Kahhâr" ismi her şeye her istediğini yapabilecek ve yaptırabilecek şekilde galip ve hakim olan, daima otoritesine boyun eğdiren, mağlup edilemeyen, üstün ve egemen olan anlamlarına gelmektedir. "el-Kahhâr", "Kahera" fiilinden türetilmiş bir isimdir. "Kahera" fiili galip olmak, yenmek, boyun eğdirmek, zelil etmek, ezmek gibi manalarda kullanılmaktadır. Kur'an'da 6 yerde geçen el-Kahhâr ismi Mekkî ayetlerde yer almaktadır. el-Kahhâr isminin ilk geldiği ayet Sad Suresi 65. ayettir. "De ki: 'Ben ancak bir uyarıcıyım. Her şey üzerinde mutlak otorite sahibi olan bir Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur.'" Ayet, açıkça her şeye güç getirebilecek, bütün varlıklar üzerinde otoritesini kurabilecek tek kudretin sadece Allah olduğunu bildirmektedir. Mekke müşriklerin müminlere eziyet üzerine eziyet ettikleri günlerde nazil olan ayetlerin içinde yer alan el-Kahhâr ismi müminlerin gönüllerine ümit yağmurları yağdırmıştır.

Kâinat ayetleri üzerinde düşündüğümüz zaman Rabbimizin el-Kahhâr isminin toprak, hava, su gibi birçok alanda yansımasına

şahitlik ederiz. Hep birlikte düşünelim, yeryüzünün her yerinde hangi bitki ya da meyve tohumu toprağa ekilse toprak asla o tohumun verdiği bilginin dışına çıkıp farklı bir ürün vermez. Örneğin karpuz tohumu atılan topraktan ürün olarak çilek yetişmez ya da çilek tohumundan karpuz meydana gelmez. Toprak, minicik tohumların kendine verdiği bilgilere göre ürün yetiştirir. Toprak verdiği her ürünle el-Kahhâr olan Allah'ın otoritesine boyun eğdiğini ilan etmektedir.

el-Kahhâr isminin yansıdığı alanlardan biri de havadır. Allah havaya aerodinamik yasalar koyarak hafif ya da ağır varlıkların uçuşmasına olanak tanımıştır. Örneğin kuşların kanatları özel aerodinamik bir yapıya sahiptir. Bu özellikleri sayesinde kanatları havada hareket ederken taşıma kuvveti oluşturdukları için havada durabilirler. Aynı şekilde tonlarca demirden yapılan uçakların havada uçabilmesi aynı yasaların içindedir. Uçaklar havadan ağır cisimlerdir ve belli bir yükseklikte bulunmaları aynı zamanda hareket etmeleri havada uçmaları anlamına gelmektedir. Tonlarca demirin gökyüzünde uçabilmesi için hava kendisine yüklenmiş yasalara boyun eğmektedir. Havada süzülen her kuş, havada sessiz bir şekilde kilometrelerce yol alan her uçak

el-Kahhâr olan Allah'ın hava üzerindeki egemenliğinin resmidir.

el-Kahhâr isminin yansıdığı başka bir yer de sulardır, denizlerdir, okyanuslardır. Denizlerde, okyanuslarda tonlarca ağırlıkta balıklar yaşamakta, tonlarca demirden meydana gelen gemiler yüzüp gitmektedir. Rabbimiz ince, latif bir madde olan suya kaldırma kuvveti vererek tonlarca ağırlığı hem korumasına hem de taşımasına imkân vermiştir. Su, kendisine yüklenen yasalara boyun eğerek hem insanlar âlemine hem de içinde barındırdığı hayvanlara ve bitkilere hizmet etmektedir.

Rabbimiz toprak, hava, su, güneş, ay, yıldız gibi statik varlıkları belli yasalara tabi kılarak hepsini otoritesine boyun eğdirmiştir. İnsanoğlunu ise statik olan varlıklar gibi belirli yasalara tabi kılmamış, büyük bir ikram olarak ona irade ve iradesini kullanabilme yetisi vermiştir.

el-Kahhâr ismi, kimsenin kimseye otorite kuramayacağını, tek otoritenin Allah olduğunu anlatırken, kimsenin kimseyi incitmemesi, ezmemesi gerektiğinin alt mesajını vermektedir. Duha Suresi 9. ayette "Sakın yetimi ezme, otorite kullanma!" buyurularak Hz. Peygamber'e ve bizlere önemli mesajlar verilmektedir. Ayette geçen "Tekhar" kelimesi el-Kahhâr ile aynı

kökten gelmektedir. Burada yetime otorite kullanarak onun güçsüzlüğü üzerine güçsüzlük, ümitsizliği üzerine ümitsizlik vererek güçsüzlüğünü çoğaltmama çağrısı yapılmaktadır.

Rabbimizin el-Kahhâr ismini bilen bir mümin kâinatın yasalarında Rabbimizin gücünü görür, hiçbir varlığı küçümsemez, yetime, fakire otorite kurmaz, iradesini her zaman hayırlarda kullanır ve Allah'tan başka hiç kimsenin otoritesine boyun eğmez.

el-VEHHÂB: 'Çeşit çeşit nimetleri sürekli bağışlayan, karşılıksız veren, bağış yapmada eşsiz ve benzersiz olan, hibesi mutlak ve sonsuz olan' anlamlarına gelmektedir. "el-Vehhâb" kelimesinin kökü "hibe etmek" fiilinden gelmektedir. Türkçede de kullandığımız "hibe" sözcüğünün manası bağışlamak, yani kişinin kendisine ait bir şeyi karşılık beklemeden vermesi demektir. Hibe etme fiilinde iki özellik vardır:

1) Hiçbir şekilde karşılık almamak 2) Geri dönmeyecek şekilde vermek.

el-Vehhâb ismi mübalağa ifade eden bir kalıpta gelmiştir. Bir ismin mübalağalı bir kalıpta gelmesi, bir şeyi sık sık ve devamlı yapmayı ifade etmektedir. Dilbilimciler hibe edenin el-Vehhâb olabildiğini üç

şarta bağlamakta ve bu üç şartı yerine getirebilecek tek kudret ancak Allah olduğu için 'el-Vehhâb'ın da sadece Allah olduğunu belirtmektedirler: 1) Hibe edilen şey çok çeşitli olmalıdır. 2) Veren kişi sürekli daha fazla verebilmelidir. 3) Bağış kesintisiz devam etmelidir.

İnsanoğlu sahip olduğu malından, mülkünden hayat standardını engellemeyecek şekilde hibe edebilir. İnsanın hibe edebilme gücü sınırlı olduğu gibi karşılık beklemeden yapması da imkânsız gibidir. Mesela bir kişi, bir ihtiyaç sahibinin sıkıntısını giderse ve bu eyleminden hiçbir karşılık beklemediğini söylese bile en azından o ihtiyaç sahibinin kendisinin yaptığı iyiliği bilmesini ister.

İnsanoğlunun sınırlı hibesine karşın Allah'ın hibe etmesinde hiçbir sınır, hiçbir karşılık yoktur. Rabbimizin hastalara şifa vermesi, çocuğu olmayana çocuk vermesi, sıkıntıda olanın sıkıntısını gidermesi, dalalette olana hidayet vermesi karşılıksız verilen bağışlardır. Rabbimiz kullarına göz, kulak, kalp, beyin, hava, su gibi sayılamayacak kadar nimeti hibe olarak vermiştir. Mevla'mız verdiği nimetleri kullarının yüzüne vurmaz, yaptığı hibelerle kullarını ezmez.

el-Vehhâb ismi Kuran'da 3 yerde geçmektedir. Bu isim insana cömert olabilmeyi ve isteyeceği her şeyi Rabbinden istemeyi öğretmektedir. Kişinin sahip olduklarından verebilmesi, cömert olabilmesi onun özgürlüğünün göstergesidir. Malının, mülkünün kölesi olan kimse için malından verebilme, hibe edebilme özgürlüğü yoktur. Meşhur bir hikâyeye vardır. Adamın biri o kadar cömertmiş ki ailesi, akrabaları, arkadaşları bu duruma çok şaşırıyorlarmış. Bir gün bu kişiye sormuşlar: "Nasıl bu kadar cömert olabiliyorsun? Nasıl bu kadar çok hibe edebiliyorsun?" Cömert adam cevap vermiş: "Ben miyim cömert! Tencere O'nun, Çorba O'nun, ben sadece tencerenin kepçesiyim. Onun verdiği dağıtıp duruyorum."

İnsan sadece malından, mülkünden vererek hibe etmiş olmaz. İnançları, idealleri, vatan ve bayrak gibi mukaddes değerleri uğruna hibe edilen hayatlar vardır. Bir kişinin en büyük hibesi, hayatıdır. Mallardan yapılan hibelerden daha kıymetlisi elbette canlardan yapılan hibelerdir. Onun için "şehitlik", en yüce makam kabul edilmiştir.

Dünya var oldukça el-Vehhâb isminin yansması özel ve güzel insanların söylem ve eylemlerinde kendini göstermeye devam edecektir.

“İnşallah”

●● Hatice Ermiş Özdemir

her karar aslında eksik ve yetersizdir. Bir şeyin meydana gelmesi için sadece insanın iradesi yeterli değildir, Allah'ın da onun olmasını dilemesi gerekir. Dolayısıyla gelecekte bir işi yapmaya niyet ederken işi Allah'ın iradesine bağlamak yani “Allah izin verirse” demek gerekir. “İnşallah” deyiminin anlamı da budur ve Kur'an-ı Kerim'de bu anlamda pek çok ayet bulunmaktadır.

Bunlardan birisinin iniş sebebi kaynaklarda şöyle anlatılmaktadır: Ashâb-ı Kehf Kısası peygamber efendimize sorulduğunda “Yarın size cevap vereceğim” buyurmuş, “İnşallah” demeyi unutmuştu. Bir uyarı olarak, bir süre vahiy kesilmiş ve tekrar geldiğinde de Allah, Hz. Peygamber'i şöyle uyarıyordu: “İnşallah (Allah izin verirse) demeden hiçbir şey için, ‘Şu işi yarın yapacağım’ deme! Unuttuğun takdirde Rabbini an ve ‘Umarım Rabbim beni, bundan daha doğru olana ulaştırır’ de”. (Kehf 18/23-24)

Bu ayet-i kerimeden de anlaşılıyor ki, peygamber bile olsa Allah izin vermedikçe hiç kimsenin vermiş olduğu kararın hükmü yoktur. Yalnızca Rabbimizin dilemesi ve izniyle kararlarımız bir anlam kazanmaktadır. O halde herhangi bir işe giriştiğimizde, bir şey yapmaya karar verdiğimizde “İnşallah” demeyi ihmal etmeyeceğiz ve Allah dilemedikçe, o izin vermedikçe hiçbir şeyin olmayacağını unutmayacağız.

Burada dikkat edilmesi gereken bir diğer husus da istediğimiz her şeyin, verdiğimiz her kararın bizim için hayırlı olduğunu zannedip onun gerçekleşmesi için ısrarcı olmamaktır. Nitekim ayette de ifade edildiği gibi, bazen hoşumuza gitmeyen bir şey aslında hakkımızda hayırlı olabilir, buna karşılık hoşumuza giden bir şey de hakkımızda kötü olabilir. Bunu ancak Allah bilir, biz bilemeyiz. (Bakara 2/216)

Vesselam... Görüşmek üzere inşallah...

Biz insanoğlu, ne zaman bir şey yapmaya karar verecek olsak hiç kimsenin bizi bu karardan döndüremeyeceğini zannederek gaflete düşer, müthiş bir sığınaktan mahrum kaldığımızı fark etmeyiz. Bu sığınak; “İnşallah”tır. “Allah dilerse olur” manasında, bütün işleri Allah'ın dilemesine havale etmek için söylenen bir söz...

İstediğimiz her şeyin olmasını beklediğimiz zaman, Allah'a teslimiyetten ve onun takdirine rıza göstermekten uzaklaşıyoruz, bu duayı hayatımızdan çıkartıyoruz demektir. Onun yerine tevekkülle pek de örtüşmeyen kelimeleri kullanıyoruz; “Asla”, “kesinlikle”, “muhakkak” gibi... Oysa bu ifadelerin Allah'ın iradesi yanında hiçbir önemi yoktur.

Örneğin; Bir yere söz verdiğimizde bu sözümüzü kuvvetlendirmek için “muhakkak geleceğim” deriz, ya da unutmayacağımızı vurgulamak için “kesinlikle unutmam” deriz. Ardına “İnşallah” eklememiş

Gökteki Görsel Şölen: Gökkuşağı

●● Esmâ Nur Bülbül

Gökkuşağı güneş ışığı ve yağmurun çok özel bir yolla bir araya gelmesiyle oluşur. Güneş ışığı, çoğunlukla görmediğimiz farklı renklerden oluşur. Bir güneş ışını dünyaya geldiğinde ışının rengi beyazdır. Fakat eğer ışın, yağmur damlalarına belli bir açıyla gelirse gökkuşağı formunda görebileceğimiz değişik renklere ayrılır. Gökkuşağındaki her bir renk için açı farklıdır. Çünkü renkler yağmur damlalarına girdiklerinde farklı hızlarda yayılırlar. Işın, yağmur damlasından girdiği açıya bağlı olarak bir renkte çıkar dolayısıyla biz her bir yağmur damlasından sadece bir renk görürüz. Birçok yağmur damlasından farklı açılarda gelen ışınlar gökkuşağında gördüğümüz kırmızı, sarı, turuncu, yeşil, mavi, mor şeritleri oluşturur.

Bir gökkuşağına rastlamak için havanın hem yağmurlu hem de güneşli olması gerekir. Aslında bir daire formunda oluşan gökkuşağı, gözlemleyen tarafından ancak bir yay şeklinde görülebilir. Gökyüzünden yüksek bir tepeden ya da bir uçaktan bakıldığında gökteki bu harika şölene çember şeklinde şahit olabilirsiniz.

Kâinat, Allah'ın okunması gereken bir kitaptır biliyorsunuz. Kâinattaki her varlık

Allah'ın varlığının delilidir. Gökkuşağı bize ne mesaj veriyor? Onu nasıl okumalıyız acaba?

Gökkuşağı her bir insan için özel olarak yaratılan bir ışık oyunudur. Her insan gökyüzüne farklı açılardan bakar ve farklı açılardan kırılan ışınlarla oluşan farklı bir gökkuşağına şahit olur. İnsanlar aynı göğe aynı zamanda baktıkları halde farklı gökkuşağı görürler. Böylece Allah her bir insana adeta ‘sen özelsin’ demiş olmaz mı? Ve yaratmadaki kusursuz çeşitliliğini göstermiş olmaz mı? Olur elbette. Dünyanın çeşitli yerlerinde farklı görsel şölen olarak bazen yarım çember bazen tam daire şeklinde farklı renk kombinasyonlarında görünürler. Renklerin uyumunu düzeni ve sıralamasını alim olan Allah her açıdan insana göstermiş olur.

Mülk suresinin 3. ve 4. Ayetinde de ifade edildiği gibi: “O, yedi göğü tabaka tabaka yaratandır. Rahmanın yaratışında hiçbir uyumsuzluk göremezsin. Bir kere daha bak hiçbir çatlak ve düzensizlik görüyor musun? Sonra tekrar tekrar bak; bakışların (aradığı çatlak ve düzensizliği bulamayıp) aciz ve bitkin halde sana dönecektir.”

Enes bin Malik (r.a)

●● Ebru Keskin

Hicret yolculuğu sona ermiş, Efendimiz oldukça meşakkatli günlerden sonra nihayet Medine'ye ulaşmıştı... Medine sokakları, Allah'ın elçisini görmek, O'nu en iyi şekilde ağırlamak isteyen müslümanlarla doluydu. Nerede misafir edecekler, nasıl ikramda bulunacaklar, ne hediye edeceklerdi? Herkes Efendimize elinden geldiğince ikramda, yardımda bulunmak için adeta yarış ediyordu. Çocuklar O'nu görebilmek, ona dokunabilmek için türlü şirinlikler yapıyordu.

Medineli bir kadın... Birinci Akabe Biatı'na katılan Medineli ilk müslüman gruptan, Ümmü Süleym. İlk eşi vefat edince, ashabın önde gelenlerinden Ebu Talha ile evlenmişti. Ümmü Süleym'in ilk eşinden bir çocuğu vardı, Enes b. Malik... Henüz 10 yaşındaydı. Ümmü Süleym de peygamber efendimize bir şekilde yardımcı olmak istiyordu ama ona verebileceği hiç bir şeyi yoktu. Sahip olduğu en değerli varlığını, Enes'ini getirdi Peygamberimize: "Ya Rasulallah, kabul eder-seniz oğlum Enes yanınızda kalsın ve size hizmet etsin" dedi. Kabul etti efendimiz bu şanslı çocuğu. O gün başlayan imrenilecek

hayat peygamberimizin vefatına kadar on yıl sürdü. Enes, artık her çocuğun olmayı hayal ettiği yerdeydi. "Hâdim-i Rasulallah", yani Rasulallah'ın hizmetkârı.

Enes'i Efendimize bırakan annesi evladına dua istedi. Bunun üzerine Efendimiz : "Yâ Rabbi! Enes'in malını ve evlâdını mübârek eyle, ömrünü uzun eyle, günahlarını af eyle" diye dua etti. Bu dua nedeniyle Enes (r.a.) ömrü boyunca maddi sıkıntı çekmedi ve 103 yaşına kadar yaşayarak vefat eden son sahâbi oldu. Bu uzun ve bereketli ömründe bizlere kadar ulaşan 2230 Hadis-i Şerif rivayet ederek İslam'a büyük bir hizmette bulundu. Mesela hepimizin çok iyi bildiği şu hadisler bize Enes tarafından ulaştırılmıştır:

"Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız; müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz." (Buhârî, İlm 12, Edeb 80; Müslim, Cihad 6, 7)

"Herhangi biriniz kendi nefsi için istediğini, müslüman kardeşi için de istemedikçe gerçek mü'min olamaz." (Buhârî, İmân 7; Müslim, İmân 71)

"Birbirinize buğz etmeyiniz, haset etmeyiniz, birbirinize sırt çevirmeyiniz. Ey Allah'ın kulları! Kardeş olunuz. Bir Müslümanın, kardeşini üç günden fazla terk etmesi (küsmek) helâl olmaz." (Buhârî, Edeb 57, 58.)

Enes (r.a.). Efendimiz'in evladı gibi yetiştirdiği ev halkından biri olarak hayatına devam etti. Rasulallah'ın vefatına kadar, her halini yakından gördüğü için şüpheye düşülen her konuda ilk başvurulmuş kişi oldu. Peygamberimizin çocuklarla nasıl şakalaştığını, sabrını, eğitim konusunda uyguladığı yöntemlerin birçoğunu Enes'ten öğrendik. Bunlardan birini şöyle anlatıyor:

"Rasulallah bana bir yere gitmemi söyledi. Ben de gitmem dedim ancak içimden söylediği yere gitmek geliyordu. Dışarı çıktığımda oyun oynayan çocukları gördüm ve onlarla oyuna daldım. Bir ara arkama dönüp baktığımda Rasulallah gülümseyerek bana doğru geliyordu. Başımı tutup tebessümle "Enescik dediğim yere gittin mi?" dedi. Ben de "Gidiyorum Ya Rasulallah" dedim." (Müslim, Fedâil, 54)

Efendimizin bu güzel huyunu Enes şu şekilde özetler: "Rasulallah'a on sene hizmet ettim, Vallahi işlediğim bir kusurdan dolayı:

'Niçin böyle yaptın?' veya yerine getirmediğim bir vazifeden ötürü: 'Bunu niçin yapmadın?' dememiştir." (Müslim, Fedâil, 52)

Enes b. Malik'in en güzel lakapları kendisine Efendimizin taktığı isimlerdir. Ebu Hamza, bunlardan biridir. Kendisi ile şakalaşmayı çok seven Peygamberimiz (s.a.v) bazen Hz. Enes'e, zül-üzüneyn yani "ey iki kulaklı" diyerek şaka yapardı. Bunun sebeplerinden birinin de Enes'in her şeyi çok iyi dinleyip ezberlemesi olduğu söylenir.

Muallim peygamberin güzel öğrencisi, büyüdükçe hadis, tefsir ve fıkıh konularında ilmini derinleştirdi. Danışılan, fikrine başvurulmuş kişi oldu. İlerleyen yaşına rağmen sapaşğlam olan hafızası İslam medeniyetinin kuruluşu sırasında ortaya koyduğu yorum ve rotalarla şekillendi. Okuma yazma bildiği için duyduğu her hadisi yazmaya çalıştı ve bizlere büyük bir külliyyat bıraktı.

Efendimizin cennete girmesi için dua ettiği Enescik, en fazla hadis rivayet eden yedi sahâbeden üçüncüsüdür. Yüzlerce öğrenci yetiştirmiş ve ardında birçok eser bırakmış olarak yüz yaşının üzerindeyken Basra'da vefat etmiş, 80 yılı aşan hasretten sonra çok sevdiği Rasulallah'a kavuşmuştur. Allah ondan razı olsun.

